

Siiri Enoranta

FINLANDIA-
VOITTAJAN
UUTUUS

**KESÄ-
MYRSKY**

wjay

Siiri Enoranta

KEŠÄ- MYRSKY

WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ
HELSINKI

KIIITOKSET

Kiitokset Taiteen edistämiskeskukselle,
Suomen Kulttuurirahastolle ja Suomen Kirjasäätiölle
kirjoitustyön mahdollistamisesta. Kiitos Marianne Roposelle
musiikkiasiantuntemuksesta, hovilukijoille rohkaisusta ja
rakkailleni inspiraatiosta. Vuonna 2007 kirjoitin
Oriveden Opistolla novellin, johon tämä
romaani pohjautuu.

I

TÄLLÄ LAILLA SE TAPAHTUI:

Andrew'n perhe muutti isän töiden perässä Queens-
bridgeen, lentokaupunkiin. Ja ihmeellisintä ilmalaivojen,
kuumailmapallojen, lentureiden ja leijojen pyörryttävässä
sekamelskassa oli ehkä sittenkin Joseph Roy.

Andrew katseli kaukaa.

Kunnes joku tönäisi hänet Joshia päin.

Hän käveli koulun pihassa keskelle nokisiipien jouk-
koa, kaikki tuijottivat.

Andrew sai tehtävän.

Sitten tapahtui murha.

Penelope Roy tuli hulluksi.

Sen takia Andrew pääsi kurkistamaan heidän maail-
maansa, maailmaan johon hän ei kuulunut, Joshin maailmaan.

Se kesä oli paras, jonka Andrew oli koskaan elänyt.

Se ei ollut Penelopen paras kesä.

Sitten tuli toinen murha.

Ja uima-allas täytettiin vihdoinkin vedellä.

QUEENSBRIDGE OLI maan edistynein kaupunki, energiavallankumouksen kehto, yli kahdensadantuhannen asukkaan kuhiseva muurahaispesä, lentomuurahaispesä! Siellä piti katua ylittäessään katsoa vasemmalle ja oikealle ja sitten ylös. Eritoten ylös. Jalankulkijoilla oli isolierisiä hattuja ja vankkatekoisia päivänvarjoja taivaalta putoavien tavaroiden varalta. Toisinaan Andrew näki peililaseja, joilla pystyi katselemaan suoraan ylöspäin ilman että tarvitsi taivuttaa niskaansa. Sillä Queensbridgessä kaikki, joilla oli rahaa, lensivät – ajoväyliä oli lukuisia päällekkäin, ja tämän tästä mukulakivikaduille leijaili hattuja ja hansikkaita, kilahteli puuterirasioita tai koloita, säkistä karannut peruna, tanssiaisia mainostava lentolehtinen, pirstaleiksi räjähtävä lornjetti, edellisen sesongin viuhka. Ennen kaikkea maahan ropisi *kuonaa*, sillä nimellä kutsuttiin sitä, miksi indigo muuttui, kun sen energia oli käytetty. Kaikki keskustan tasaiset pinnat oli silattu siniharmaalla aineella, se oli tahmeaa pulveria, kuin hienoa hiekkaa. Siitä pystyi muotoilemaan pieniä patsaita, jotka jaksoivat seistä paikoillaan hetken, ennen kuin vajosivat hitaasti polvilleen ja sitten kasvoilleen katuun. Tietysti sellaista tekivät vain pienet lapset, eivät kolmetoistavuotiaat nuorukaiset niin kuin Andrew,

mutta Andrew ei ollut koskaan ennen nähnyt indigosta valmistettuja polttoainekapseleita, ei yhtäkään lentävää konetta, ja Queensbridgessä niitä oli tuhansia ja tuhansia!

Andrew ei ollut tottunut siihen sen puolen vuoden aikana, jonka hän nyt oli asunut Queensbridgessä. Andrew ei tottunut asioihin. Joka aamu, kun uni irrotti hänestä tarpeeksi, ja hän muisti missä oli, hän syöksyi ikkunaan nähdäkseen ne taas, siivekkäät kulkijat. Automobiilejakin oli hauska seurata ikkunasta, ja kiesejä vetäviä hevosia, mutta lentokoneet saivat Andrew'n päänahan kihelmöimään. Miten tuuli koetti tarttua niihin ja kiskaista ne radaltaan, ja ne vain jatkoivat eteenpäin, ylhäällä, siellä ylhäällä. Niitä oli jos minkälaisia yhdenistuttavista poljettavista liitokoneista, joihin indigoa tarvittiin vain rippunen, ällistyttyviin korkealla leijaileviin ilmaivoihin, joihin mahtui sata ihmistä ja jotka sylkivät kuonaa jatkuvana virtana, pimensivät auringon. Andrew oli ollut kahdesti riksalennokin kyydissä isänsä kanssa, pärisevän pienen koneen, joka kuljetti maksavia asiakkaita alimmilla lentoväylillä, ja se oli ollut upeempaa kuin hiidenkirkun löytäminen tai tähdenlennon heijastuminen talvisen lammen jääpeleistä, mutta tänään – hän ei melkein pystynyt edes ajattelemaan sitä. Kaksi järisevää asiaa samana päivänä: Rouva ja herra Royn lenturi. Ja heidän poikansa Josh.

Aamupäivä kului tahmeassa sumussa, sydän tykytti outoa rytmiä ja korvissa soi niin, ettei Andrew kuulut, mitä äiti puhui. Andrew oli ehtinyt olla kesälomalla neljä päivää ennen kuin oli kuullut suunnitelmasta, neljä pitkää, ikävän laimentamaa päivää, ja viidentenä

seikkailuun johtava portti oli raottunut! Andrew pääsisi isän mukaan työkomennukselle. Laukku oli pakattu jo edellisenä päivänä, eväät olivat valmiina, ei ollut mitään tehtävää. Ida ja Louise kiukuttelivat kun eivät päässeet mukaan, vaikka eivät he kunnolla edes ymmärtäneet, minne isä ja Andrew olivat menossa. Uusi potilas, mieleltään järkkynyt tyttöparka, oli todistanut tahtomattaan kauhistuttavia asioita, nähnyt liikaa, kuullut liikaa, mikä epäonni. Mutta kolikolla oli kaksi puolta, vähintään, ja isän uuden potilaan nimi oli Penelope Roy. Joshin pikkusisko.

Voipaperin hienovarainen, nahkea rapina hillosipuleipien ympärillä, äidin purukumina venyvä puhetulva, Louisen hiestyneen ohimon tuoksu, Andrew piti heitä vuorotellen sylissä, pieniä siskojaan. Kaappikellon raskas viisari olisi voinut kulkea takaperin, niin hitaasti maleksi aika, auringonvalon kapea pylväс laahusti keittiön matolla. Andrew hyppyytti paperista taiteltua sammakkoa alas keittiön pöydältä, Ida toi sen hänelle takaisin vähintään sata kertaa. Ja äkkiä oli viimeisten rutistusten aika, ja ahdas pölyinen katu kuljetti heitä harjakattojen välissä, oliko kaikki nyt varmasti mukana, muutaman korttelin matka isän perässä kipittäen, huopahattuinen mies yski hakkaavasti nenäliinaan ohittaessaan Andrew'n, haisi koneöljyltä ja piipputupakalta, eräs rouva joutui painamaan ilmavirrassa lepattavan leninkinsä helmet molemmin käsin alas – isä käveli liian lujaa kun oli hermostunut, ja sitten, sitten se oli siinä!

Charlotta-lenturi madalletulla korilla ja särkymättömällä tuulilasilla, kuudenistuttava, siinä oli vain aivan

pienet siivet kummallakin sivulla. Indigoa täytyi kulua tällaiseen koneeseen järkyttävät määrät, mutta sellaisia etuja kai oli indigo tuottavan yhtiön henkilöstöjohtajalla. Metallia oli kermanväristä, penkit nahkaa, lenturi tuoksui vauhdilta ja hurjuuksilta! Se oli parkkeerattu kauppa-aukion kulmaan, missä oli hyvin tilaa laskeutua. Kadun hälinä vaimeni Andrew'n korvissa. Hän hädin tuskin vilkaisi rouva Royta, joka nojaili lenturia vasten. Andrew ei ollut koskaan ennen ollut sellaisen lenturin kyydissä, ei ollut edes koskettanut sellaista. Mutta hän oli muutaman kerran nähnyt, kuinka herra tai rouva Roy haki Joshin koulusta, ja poika antoi huolettomana metallikorin, unelmien ja rahanlemun virtaviivaisen tyyssijan, nielaista itsensä. Andrew ojensi varovasti kätensä ja siveli konepeltiä. Hänen sormensa olivat hikiset, eikä liuku ollut aivan tasainen. Tuskin lainkaan pölyä! Hän peilasi konepellistä epäselvää kuvajaistaan, olisi halunnut painaa poskensa vasten auringon lämmittämää metallia. Miten sellaiseen esineeseen saattoi suhtautua niin kuin se olisi tavallinen? Hän havahtui rouva Royn matalaan nauruun. Andrew yllättyi yhä uudestaan siitä, että muut suorittivat arkipäiväisiä toimiaan ikään kuin maailma ei olisi hengästyttävä joka sekunti.

”Minä olen Amanda. Hauska tutustua”, rouva Roy sanoi ja ojensi kätensä punaisen nahkahansikkaan sisällä.

Andrew ei ollut ennen kuullut hänen etunimeään. Hansikas tuntui pehmeältä ihoa vasten, kun Andrew puristi naisen kättä. Andrew'n katse ajelehti takaisin lenturiin.

”Se on hirveän kaunis”, hän sanoi.

”Niin minustakin.”

”Eihän teidän olisi tarvinnut tulla hakemaan meitä täältä asti”, isä sanoi, ”olisimme voineet hyvin tulla höyryjunalla.”

”Junalla! Millä vuosikymmenellä te oikein elätte”, rouva Roy huudahti.

Lenturi oli kaunis, kyllä vain, entä sitten vauhti! Entä korkeus! He istuivat etupenkille rouva Royn viereen, Andrew hänen ja isän väliin, ja jo silloin kun moottori vonkasi ensimmäisen kerran, Andrew'n vatsa rutistui kokoon. Hän ei pystynyt tukahduttamaan kiljahdusta, kun indigo heräsi henkiin moottorin uumenissa, alkoi luovuttaa salaperäistä voimaansa, ja lenturi nousi ilmaan. Andrew oli odottanut, että he kaartaisivat ylös pikkuhiljaa, mutta ei, rouva Roy ohjasi jyrkästi ylöspäin ympärillä säksättävien pienempien lenturien välistä, ainakin viidennelle ajoväylätasolle. Muistomerkit ja kojut supistuivat pieniksi alhaalla maanpinnalla, puiden oksat olivat äkkiä siinä melkein kosketettavissa, oliko se kauhua vai riemua, ei voinut olla varma. He lähtivät matkaan. Heidän hiuksensa lepattivat avoimesta ikkunasta puskevassa puuskatuudessa, rouva Royn huivi sivalsi Andrew'ta silmille tämän tästä, mitä sitten, kuonaa tihkui pako-putkesta, kaupunki vilisi alla harmaana sumuna. Päivänvarjojen keikkuvat kuvut näyttivät hullunkurisilta sieltä ylhäältä katsottuna, auringonvalo sinkoutui takaisin ylös suihkulähteiden vesikalvoista. Nyt Andrew saattoi katsella pieniä talojen takana lymyäviä puutarhoja, joita ei koskaan nähnyt kadulta, niiden poikki ripustettuja pyykejä, ihmisten suojattomia päälakia. Liikenne oli väljää

niin ylhäällä, vain harvoilla oli varaa näihin suuriin, painaviin lentureihin. Jokainen vastaan tuleva ajoneuvo oli ällistyttävä. Naakat lepattivat repaleisina parvina samalla korkeudella kuin he, Andrew pidätti hengitystään, kun he ajoivat suuren savupiipun yli. Queensbridge oli ihan eri kaupunki ylhäältä katsottuna. Mäet tasoittuivat, kun perspektiivi muuttui, korkeimmatkin tornit litistyivät. Oli mahdotonta kuvitella, että oli milloinkaan kosketanut tuota kivetystä kengänpohjillaan. Andrew ei ollut ennen tajunnut, että krematorio oli itse asiassa niin lähellä kirkkoa, ei ollut ymmärtänyt, miten mielivaltaisen oli pikkuhiljaa laajentuvan kaupungin asemakaava. Monet kadut olivat niin kapeita, että ne näyttivät vain hiusmurtumilta kattojen meressä, kujat johtivat ei minnekään, ja rehevät penkat reunustivat tunkeilevina hiljaisia autoteitä. He ajoivat aitojen ympäröimän Bluebrookin tehtaan sivuitse, eikä rouva Roy sanonut mitään, mutta hän katsoi sitä hymyillen: se oli tavallaan hänen työpaikkansa, indigotehdas joen mutkassa, vaikka ei Andrew ollut varma, kävivätkö sellaiset tärkeät henkilöt kuin rouva Roy koskaan itse sisällä tehtaassa.

Oli melkein mahdotonta puhua metelissä, isä yritti silti. Andrew ei kuunnellut. Hän kummeksui sitä, miten isä puhui vieraiden ihmisten kanssa erilaisella äänellä kuin kotona, sanoi liian usein ”tuota” ja ”jos saan sanoa”, vaikkei odottanut myöntöä tai kieltoa. Ehkä isäkin pelkäsi vähän Amanda Royta, jolla oli ovelat silmät ja punaiset huulet, varmat kädet lenturin ratissa, tai ehkä isäkin oli ajatellut ajatuksen, että jos lenturi menisi epäkuntoon, he murskaantuisivat kaikki. Mutta olisihan se

melkein sen arvoista – hyvä ihme, taivaiden halki kulkeva kone! Leveä hymy tuntui korvissa asti.

Ei ollut haikeaa kuin ihan hitusen. Äitiä ja siskoja tulisi ikävä, isä ja Andrew saattaisivat olla useitakin viikkoja poissa. Ei ollut sovittu mitään tarkkaa. Riippui siitä, kuinka hullu Penelope Roy lopulta oli, ja saisiko isä hänestä jotakin irti. Isä sanoi, ettei hänen potilaitaan saanut sanoa hulluiksi, eikä Andrew sanonutkaan, mutta ajatteli. Eikä se ollut ilkeä ajatus, sillä Andrew oli nähnyt kerjäläislapsen, jolta puuttui kumpikin jalka, hän oli nähnyt elohopean juoksevan pakoon apteekkarin sormia pieninä hopeaisina palloina, ja kerran kun he olivat matkustaneet pohjoiseen isän vanhempien luokse, hän oli kuunnellut ulkokuoneessa, kuinka metsä rytisi myrskyssä kuin lauma hornan petoja: hän käsitti, että maailmassa oli monia asioita, jotka saattoivat tehdä hulluiksi. Hän vilkaisi salaa rouva Royta. Tuon naisen tytär on hullu. Silloin rouva katsoi suoraan häneen niin että Andrew nytkähti penkillään, mielikuvitusilmakuoppa.

”Osaatko sytyttää savukkeen?” nainen kysyi. Andrew katseli, kuinka rouva Roy otti takkinsa taskusta sytyttimen ja savukerasian. Hän ei edes hidastanut vauhtia, ohjasi koko ajan toisella kädellä. He ajoivat pois päin kaupungista, kohti harvempaan asuttua aluetta ja lopulta maaseutua. Alapuolella alkoi näkyä yhä enemmän vihreää. Ratakiskot katosivat lehvästöjen sekaan, ja papurikko poni juoksi heidän mukanaan aitauksensa halki. Rouva Roy ujutti yhden savukkeen askista ja asetti huuhiensa väliin. Ojensi metallisen sytyttimen Andrew’lle. ”Anna mennä”, hän sanoi ja kumartui Andrew’ta kohti.

Andrew ei tiennyt mitä tehdä. Punastus alkoi kaulasta ja kohosi ylöspäin. Amanda Roy vilkaisi häntä kärsimättömänä, ja Andrew ropelsi sytytintä kömpelöin sormin. Isän kämmen kiertyi hänen takaansa suojaamaan väpätävää liekkiä. Andrew'sta tuntui, ettei voinut olla sallittua sytyttää aikuisen vieraan rouvan savuketta, muttei hän ollut ihan varma mitä väärääkään siinä oli. Rouva Roy hymyili muttei kiittänyt. Hän imi savua keuhkoihinsa, niin että tulipesä hehkui raivoavaa oranssia.

Tuo nainen osaa lentää. Tuon naisen tytär on hullu. Tuon naisen poika on herkkä. Ja Andrew antautui ilmapvirran tuttavalliselle huohotukselle kasvoillaan, kaartaiden vedolle, sulki silmänsä, kun pakahdutti liikaa.

NUKET ISTUIVAT rivissä ikkunasyvennyksessä, kaikki yksitoista Penelopen omistamaa nukkea, ja ne kaksi, jotka hän oli ottanut Susielta. Susie ei ollut halunnut antaa, muttei ollut voinut tehdä mitään, kun Penelope oli kertonut Susien äidille, kuinka kiltti ja suloinen Susie oli, kun oli luvannut nuket lainaan. Se oli jo ennen kuin kaikki oli tapahtunut, ja enää Susie ei kehtaisi pyytää nukkejaan takaisin. Ei nyt, kun Penelopella oli niin vaikeaa.

”Sä oot niin kaunis”, Penelope kuiskasi Susien nukelle, ”oot niin kaunis, etten mä voi sietää sitä.”

Nukella oli yllään kermanvaalea röyhelömekko, jossa oli pienet pitsikaulukset ja vyötäisillä roosanvärinen silkkinauha. Penelope oli liian vanha leikkimään nukkeilla, mutta tämä ei ollutkaan leikkiä. Penelope antoi nukelle luunapin vasten kasvoja. Sen ilme ei värähtänyt, se katsoi häntä silmiin yhtä lempeänä kuin äskenkin. Typerys. Nukke oli yhtä tyhmä kuin Susie, Penelopen paras ystävä, silloin ennen, kuukausi sitten, kun Penelope oli vielä tyytynyt lapsellisiin hömpötyksiin. Kukaan muu kuin Josh ei tajunnut mitään, ja Joshille ei voinut nyt kertoa.

Penelope oli saanut valita huoneen ensimmäisenä, kun he olivat saapuneet Summersuttoniin edellisellä viikolla.

Hän ei ollut ottanut tavallisesti käyttämäänsä suurta, yllleistä huonetta vastapäätä äidin ja isän makuuhuonetta, ei edes yhtäkään alakerran vierashuoneista, vaan sisäkön huoneen toisen kerroksen peränurkasta. Siinä ei ollut omaa kylpyhuonetta, mutta Penelope käytti apukeittiön vessaa, tänä kesänä se oli yksin hänen. Hän oli tehnyt oveen kyltin. Pienessä huoneessa oli vino katto, ja ikkuna antoi kasvihuoneen ja tenniskentän yli pihalle. Siitä Penelope saattoi vahtia Summersuttoniin johtavaa hiekkatietä. Palotikkaat kulkivat heti ikkunan vierestä, pääsisi nopeasti katolle. Hän olisi halunnut huoneeseen yhden suurista katosvuoteista, mutta se ei olisi mahtunut mitenkään. Sentään isä ja Parker olivat kantaneet sinne Penelopen valkoisen pukeutumispöydän, ja yöpöydän ja Penelopea korkeamman lyyraviikunan, koska kasveja piti aina olla. Muttei ruusuja.

”Pärjäätkö sinä täällä varmasti?” isä oli kysynyt. ”Kun me muut olemme tuolla toisessa päässä taloa. Minä voin kyllä nukkua apukeittiössä, ei siitä ole mitään vaivaa, siten olisin lähettyvillä, jos...”

Isä ei uskaltanut sanoa jos mitä. Välillä Penelope halusi, että isä rutistaisi häntä niin lujaa, että keuhkot puristuisivat tyhjiksi ilmasta, hän halusi, että isä työntäisi kaiken vanhan ilman hänestä pois. Välillä hän ei voinut sietää isän kosketusta, vielä vähemmän sitä haavoitetun nallekarhun katsetta, joka isän silmiin silloin tuli.

”Ei se haittaa, pikku Penny”, isä sanoi, vaikka haittasi, Penelope ei ollut sokea, olisikin ollut. Isä ojensi pikkusormensa, Penelope ojensi omansa, ja niiden päät koskettivat, sen enempään hän ei kyennyt. ”Kyllä kaikki järjestyy.”

Äiti oli se, joka halusi järjestää kaiken niin kiihkeästi, että oli sulkenut Penelopen Lavender Leahin. Kun siitä ei ollut apua, hänet oli tuotu Summersuttoniin, missä Josh oli jo odottanut. Äiti oli ottanut Joshin pois koulusta samaan aikaan kuin Penelopenkin, viikkoa ennen kesäloman alkua, vaikkei *Joshilla* mitään hätää ollut, ja samalla Penelope tiesi, ettei se ollut totta.

Penelope kuuli lenturin ennen kuin näki sen, matala jyly valui raollaan olevasta ikkunasta. Lenturi ilmestyi metsän ja Ukkoskallion välistä, kurvasi talon sivuitse kohti etuovia. Penelopen jalat liukkuivat itsestään, vailla hänen tahtoaan. Hän kulki yläkerran läpi nukkea kädestä roikottaen, antoi sen muksahdella ovenkarmeihin ja kukkaruukkuihin matkalla. Hän kuuli, kuinka äiti kaarto-
toi etupihalle ja ajoi suihkulähteen yli pääovien eteen, hiekka rahisi pois alta, kun tämä laskeutui. Talon kaareva julkisivu tarjosi sadankahdeksankymmenen asteen näkymän vehreää kesää, oli ihana päivä, kaikki oli niin kuvottavan kirkasta. Penelope polvistui ikkunapenkille. Parker kiiruhti jo puutarhasta äitiä vastaan viedäkseen lenturin pois, se oli rakastunut äitiin, kaikki olivat.

Penelope tiesi, keitä lenturin kyydissä oli. Herman Appleton ja hänen poikansa Andrew. Herman Appleton? Miten kukaan saattoi olettaa, että mies, jolla oli niin arkipäiväinen nimi, pystyisi ottamaan selvää Penelopesta? Arkipäiväiseltä mies näyttikin. Puku oli halpa ja matkan jäljiltä ryppyinen, hattu vanhanaikainen, kengissä kuonaa. Parker nosteli lenturin matkatavaratilasta saumoista irvistäviä laukkuja. Appleton oli ehkä maan arvostetuin lastenpsykiatri, mutta ei hänelle näköjään kovin hyvin

maksettu. Ja millä muulla oli väliä kuin rahalla? Entä Andrew sitten: hörökorvainen, pisamanaamainen kömpelys. Katseli ympärilleen suu auki valahtaneena kuin vähämielinen. Appletonin kannattaisi ennemmin keskittyä hyysäämään idioottia poikaansa kuin sekaantua muiden asioihin. Äidin ja isän mielestä oli ollut niin hauska sattuma, että Appletonin poika kävi Royn lasten lailla Queen's Colledgea, oli Penelopea vain vuoden vanhempi, Joshin ikäinen. ”Sittenhän te voitte leikkiä yhdessä”, isä oli sanonut. Penelopea hävetti isän puolesta. Andrew ei kuulunut Nokisiipiin, ja se siitä.

Herman Appleton katsoi ylöspäin, aivan kuin olisi katsonut suoraan Penelopeen. ”Kerrothan sitten hänelle totuuden”, äiti oli sanonut. Totuuden? Voi kyllä, Penelope kertoisi. Hän olisi kovin rehellinen. Ainahan hän oli.

Penelope silitti nuken poskea hellästi.

”Mä vaan yksinkertaisesti en kestä sitä, miten kaunis sä oot”, hän sanoi sille.

Hänen teki mieli paiskata nukke ikkunan läpi Herman Appletonin kalloon. Hän hillitsi itsensä.

SUMMERSUTTONIN HUVILA sijaitsi kaksikymmentäviisi mailia Queensbridgestä etelään, meren rannalla Orlow's Endin kylän tuntumassa. Valo oli keltaisempaa siellä, ilma oli kosteaa, tuulenviri höyryävä suudelma. Kolmen mailin säteellä ei ollut yhtäkään toista taloa, kaikki nämä maat kuuluivat Royn perheelle, metsät, pellot ja niityt, puronpätkä joka laski mereen, pieni kimmeltävä lampi sen kainalossa. Kaiken sen Andrew näki ylhäältä. Huvila oli kuin satukirjasta, pehmeän harmaata kiveä, kaksikerroksinen ja harjakattoinen, ja merenpuoleisella sivulla talon kyljessä kimmelsi lasikattoinen kuisti kuin jalokivi. Sitä paitsi talo oli valtava, siinä oli varmasti kaksikymmentä huonetta tai enemmänkin. Se oli isompi kuin Royn perheen talo Queensbridgessä, Andrew oli kyllä kävellyt sen ohi monta kertaa. Talo paistatteli auringossa kainona, tietoisena omasta viehätysvoimastaan.

”Tässä tämä vanha rotisko nyt on”, rouva Roy sanoi virnistäen.

Hän ei ollut huomaavinaan Andrew'n ja tämän isän ällistystä. Keskellä etupihaa oli suihkulähde, rakennuksen vasemmalla puolella oli tenniskenttä ja lenturi- eikä autotalli, ja oikealta kaukaa takaviistosta rehevän puutarhan takaa kantautui meren tuoksu. Andrew tiesi, että

rannassa olisi moottorivene, hän oli kuullut, kuinka siitä puhuttiin koulussa. Royt kulkivat maalla, vedessä ja ilmassa!

”Kiitoksia vielä kovasti, kun kutsuite meidät tänne”, isä sanoi. ”Hauskaa, että Andrew’kin sai tulla.”

”Totta kai. Täällä riittää tilaa”, Amanda Roy sanoi hajamielisesti, haki katseellaan jotakin tai jotakuta, mutta ei näkynyt muita kuin tuo mies, jolla oli kellertävä parta ja viikset ja joka otti Appletonien matkalaukut. Montakohan palvelijaa Royn perheellä oli? ”Haluatko mennä heti etsimään Joshia?” rouva Roy kysyi Andrew’lta, ja Andrew ujosteli taas, kun tämä katsoi suoraan häneen. Rouva Royssa ei ollut mitään pehmeää niin kuin Andrew’n äidissä. Hänen kenkiensä korot olivat terävät, hyvin istuvien vaatteiden leikkaukset yhtä särmää. Hiuksiakaan ei ollut kiharrettu. ”Josh ja muut ovat varmaan rannassa.”

Muut? Olisiko täällä nokisiipiä? Miksikäs he eivät vierailisi johtajansa luona kesälomallakin. Mutta Andrew ei ollut ottanut sitä huomioon. Eikä sitä, että partamies kiihkutti jo hänen matkalaukkuaan sisälle huvilaan, ja tultikkurasia oli sen sisässä, eikä Andrew keksinyt mitään tekosyytä, jonka turvin olisi voinut olla hetken kahden matkatavaroidensa kanssa. Aamulla pakatessaan hän oli miettinyt, laittaisiko rasian paidantaskuunsa, mutta se oli vain ohut kesäpaita, ja isä olisi voinut huomata, eikä Andrew olisi mitenkään voinut selittää, kuinka hänellä saattoi olla palanen prosessoimatonta indigoa ja mistä hän oli sen saanut.

”Voit samalla sanoa niille, että kohta juodaan teetä.

PETOS, MURHA JA JULMAA PELIÄ RAKKAUDELLE

Andrew on katsellut koko kevään houkuttelevaa Josh Royta, joka johtaa eliittikoululaisten Nokisiipien jengiä.

Sattuman oikusta Andrew pääsee viettämään kesäänsä Joshin perheen loisteliaalle huvilalle ja kurkistamaan maailmaan, johon hän ei kuulu.

Joshin sisko, hemmoteltu Penelope Roy, on joutunut todistamaan kaupunkia kuohuttanutta murhaa, ja koko Summersuttonin huvilan väki kulkee varpaillaan hänen takiaan. Mutta mitkä Penelopen totuuksista ovat valhetta?

Andrew'n lapsuuden viimeinen kesä Summersuttonissa on viattomuuden ja turmeluksen piirileikkiä, tihenevää kehää kiertävä ruma arvoitus kiiltävässä kuoressa.

www.wsoy.fi

N84.2/84.2

ISBN 978-951-0-44530-3

Kansi: Riikka Turkulainen
Kannen kuvat: iStockphoto